siis ta sai wast arro, et se üks immelik heldus olli, et temma senna piddi ömaeale jäma; ja temma watas häbbelikkult omma tolmuste jalgade ja omma katkiste riete peale, ja ei teadnud kohhe, kuidas ta prauat piddi terretama. Essiteks jäi ta ukse körwa seisma ja kuminardas sealsammas. Herra istus terrekates praua körwa ja ütles: „Se on minno suggulane ja üks weike laulik, kui Willem kojo tulleb, siis ta peab meile omma luggo laulma. Kas meie poeg ei olle weel koddo?“ „Willem tulli praegu ja läks omma kamri,“ ütles praua. „Agga sinnul tullewad ikka wahhest ni immelikkud asjad mele, mis se nüüd jälle peab tähhendama?“ Sedda aega olli ka Willem tuppa astunud, terretas wannemid ja jäi siis järsko seisma ja watas laia silmadega selle waese poisi peale. „Se on minno poeg Willem,“ ütles tohtri herra, „ja nüüd woid sa omma laulo peale hakkata, selle järrel tulleb siis ka louna.“ Wridli kartis wägga omma laulo hakkates. Temma olli sedda küll laulnud, agga ikka ennamiste üksi teed käies, kus tedda kegi ei kuulnud egga tähhele ei pannud. Ja nüüd piddi temma tohtri herra ja praua ees laulma, ta kartis et temmal iggal aeal mitte parrajaid sönno mele ei tulle. Agga kui ta Willemit näggi, kes ka üks weike innime, ja herra lahked sönnad, need teggid temmale nattuke julgust, siiski löid ta palled punnaseks, ta ohkas südda-

mest ja pöras ommad silmad wähhe körwale, innimeste poolt, sure körge akna pole, ja hakkas siis laulma, essiotsa wärrisewa heälega, pärrast ikka julgeminne. Agga temma kenna, selge, laplelik heäl, ja se süddamelik wiis ja se halle luggo ollid ni armsad kuulda, et praua mötles, et ni immelikko armast, halledat laulo ei olle weel ialgi kuuldud. Ja temma südda sai nenda ligutud, et wessi temma möda palgeid mahha jookšis. Ja kui Wridli emma surma, ja lahkumist isast wimaks weel nimmetas, siis olli ka Willemil wessi silmis nisamma kui Wridlil ommalgi. Kui laul olli löppenud ja keik nattoke aega wait olnud, siis küssis Willem: „Kes teggi ja öppetas sulle sedda laulo?“ „Ei kegi,“ ütles Wridli, „se ei ollegi üks tehtud laul, se on keik töeste nenda olnud ja sündinud.“ „Imelik!“ ütles Willem, „kuida se woib olla, eks keik laulud olle tehtud, isa, kuida woib üks laul sündida?“ „Laulikul sünnib laul, ni kui teggial töö,“ ütles tohter. „Agga se on ka üks isse selts laulusid. Minna mötlen, nenda laulis wist kunningas Tawet ka, karjas käies, nisamma kui se pois, omma süddame kergitamiseks taewase Issale omma hädda kaebades.“ — „Oh karjas käia woib kenna olla,“ ütles Willem, „taewa tule käe, päwa paistel, möda mäggesid ja laggedaid! hopis röömsam, kui sedda lühhikest koliteed möda tolmust linna ulitsad ramato pakki kanda.“ „Woib

Eesti-maa rahwa Kalender 1871, lk. 26